# The Gillette Man and Japanese Women

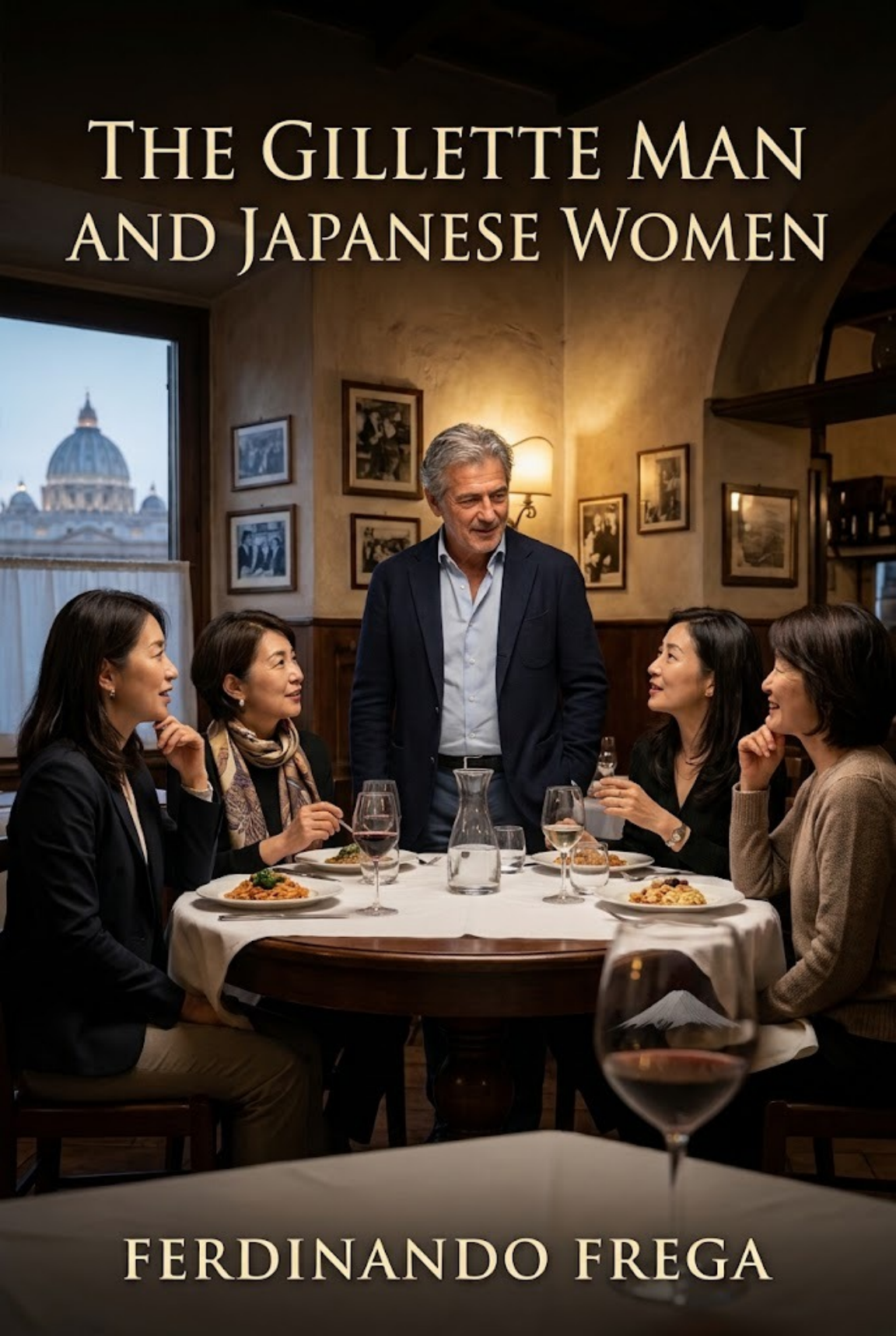

FERDINANDO FREGA

# GILLETTE மனிதரும் ஜப்பானியப் பெண்களும்

*The Art of Attraction · 11*

நான் அப்போதுதான் ரோம் வந்திருந்தேன்; எப்போதும் போல, வத்திக்கானில் உள்ள புனித பேதுரு பேராலயத்துக்குச் சென்றேன். என் முதல் Gillette சக ஊழியருக்கு நான் செலுத்தும் ஒரே மரியாதை அதுதான்; எல்லா இடங்களிலும் அவரைப் பின்தொடர்ந்த பன்னிருவர் குழுவுடன் கலிலேயா பிரதேசத்தில் பணியாற்றியவர். அவர் உருவாக்கிய எண்கள் எப்படிப்பட்டவை என்றால், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் Wall Street-ஆல்கூட அவரைத் தன் பட்டியல்களில் சேர்க்க முடியவில்லை.

முதன்மை நுழைவாயிலுக்குச் செல்லும் தாழ்வாரத்தில் நடந்துகொண்டிருந்தேன், காலை பதினொரு மணி; அப்போது ஒரு குழுவினர் ஒரே ஒரு வாக்கியத்தால் என் கவனத்தை ஈர்த்தார்கள்: HELP ME, PLEASE?

உதவிக்கான அந்த அழைப்பு எனக்கானதா என்று கணிக்கும் நேரம்தான்; திரும்பியபோது, வழக்கமான ஆசிய முகத்தோற்றம் கொண்ட ஆறு பெண்களின் கண்களைச் சந்தித்தேன்: உடனே புன்னகைப்பவர்கள், ஒளிமயமானவர்கள், அழகானவர்கள், அன்பானவர்கள், நல்ல பழக்கம் உள்ளவர்கள், நேர்த்தியானவர்கள். அவர்கள் சீனப் பெண்கள் அல்ல — வாதுமைக் கண்கள் கொண்ட

Naples-காரர்கள் — என்று உடனே புரிந்துகொண்டேன். உண்மையில், WHERE ARE YOU FROM என்று நான் கேட்டபோது, எல்லோரும் ஒன்றாகப் பதில் சொன்னார்கள்: I come from Japan. உதய சூரியனின் பெண்களும் மகள்களும்:

MY JAPAN.

நான் புன்னகைத்து உடனே என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொள்கிறேன்; சிறிது காலமாகப் பயன்படுத்தாத ஓர் ஆங்கிலத்தைத் தூசு தட்டி: NICE TO MEET YOU, MY NAME IS FREGA. அவர்கள் அன்புடன், கச்சிதமான ஒத்திசைவில், கோரஸாக, என்னை இப்படி அழைத்துப் பதில் சொல்கிறார்கள்... FREGA SUN.

அடடா. நான் இன்னும் பேசவே இல்லை, அதற்குள் என்னைச் சூரியன் என்று அழைக்கிறார்கள். ஆக இதோ என் கேள்வி: ஏன் என்னைச் சூரியன் என்று அழைக்கிறீர்கள்? அவர்கள் பைத்தியம் போல வெடித்துச் சிரித்து விளக்குகிறார்கள்: அவர்களுடைய SUN சூரியன் அல்ல, SAN; ஒருவரிடம் அவர்கள் காட்டும் மிகச் சிறந்த மரியாதை வடிவம். அவர்கள் குறியீட்டில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆகவே நான் நடுவில் நின்று, இத்தாலிய மொழியில் SAN என்றால் என்ன என்று விளக்கினேன்: கத்தோலிக்கப் புனிதர்களுக்கு நாம் கொடுக்கும் சொல் அது; தாய்த் திருச்சபையால் புனிதர்களாக அறிவிக்கப்பட்டு, சிறந்த வாழ்வுக்குக் கடந்து சென்றவர்கள். நான் இன்னும் உயிரோடு

இருந்ததால் மட்டுமே, அந்தப் பட்டத்துக்கு எனக்கு இன்னும் உரிமை இல்லை.

ஏ. எல்லோரும் பைத்தியம் போலச் சிரித்தார்கள்.

வேறு என்ன செய்வது, என்ன சொல்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. முன்பு கேட்ட அவர்களுடைய HELP ME PLEASE மறைந்துவிட்டது; ஆனால் நான் ஒரு சிறப்புரிமை பெற்ற இடத்துக்குள் இருந்தேன்; உலகில் எதற்காகவும் அதை விட்டு வெளியேறியிருக்க மாட்டேன்: பெண்களின் மனங்கள்.

அவர்களில் மூத்தவர் என் கையைப் பிடித்து, தொடர்ந்து என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து, தன்னையும் மற்றவர்களையும் பின்தொடரும்படி அழைத்தார். நாங்கள் வெளியேறும் வழியை நோக்கி நடந்தோம். இது என் கலிலேயா சக ஊழியரின் இன்னொரு நகைச்சுவை என்று நினைத்தேன். ஆனால் எங்கே போகிறோம்?

சில தெருக்கள், சில பக்கச் சந்துகள், நாங்கள் ஒரு ரோமானிய ட்ராட்டோரியாவை அடைகிறோம்; அங்கே அவர்கள் என்னை மதிய உணவுக்கு அழைக்கிறார்கள். நான் வியப்படைகிறேன், அதிர்ந்துபோகிறேன்; ஆனால் இவையெல்லாம் ஒரே காரணத்துக்காக நடக்கின்றன: ஜப்பானியப் பெண்களுக்கும், உலகின் எல்லாப் பெண்களையும் போல, ஒரு ரேடார் இருக்கிறது; ஆனால் அவர்களுடையது சாமுராய் பண்பாட்டால் வேறு விதமாகச் சரிசெய்யப்பட்டிருக்கிறது; அங்கே ஒவ்வொரு உயிருக்கும் முன் நெறியை

வைக்கிறார்கள். ஆம், சரியாகத்தான் கேட்டீர்கள். நாங்கள் ரோம், இத்தாலியில் இருக்கிறோம்; ஆனால் அந்த ட்ராட்டோரியாவுக்குள் அவர்கள் என்னிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்: WELCOME TO JAPAN.

நாங்கள் கண்டிப்பாக வட்டமான ஒரு மேசையில் அமர்கிறோம். எல்லோரும் ஒருவரையொருவர் முகத்தில் பார்க்கிறோம். இத்தாலிய உணவு விடுதிக்கு இது வழக்கமான மேசை வடிவம் அல்ல; ஆனால் ஒருவேளை அதே காரணத்துக்காகத்தான் அவர்கள் அதைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கலாம்.

எனக்கு எத்தனை வயது, நான் என்ன தொழில் செய்கிறேன், நான் இத்தாலியனா, திருமணமானவனா, பிள்ளைகள் இருக்கிறார்களா என்று கேட்கிறார்கள். நான் ஒரு கேள்வியால் பதில் சொல்கிறேன்: ஜப்பானில் காவல்துறை திருடர்களை இப்படித்தான் விசாரிக்கிறதா?

இன்னொரு சிரிப்பலை. ஆனால் அவர்கள் ஆர்வமாக இருக்கிறார்கள், தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறார்கள், கேட்காமலேயே எடுத்துக்கொள்ள விரும்புகிறார்கள்: அவர்கள் உலகின் பெண்கள்.

நான் ஓர் அறிவுசார் திருடன் என்று அவர்களிடம் சொல்கிறேன். இத்தாலியில் அந்தப் பாத்திரம் rubacuori என்று நாங்கள் அழைப்பவர்களுக்கு, இதயத் திருடர்களுக்குப் போகிறது; அவர்கள் எப்போதும் வழக்கமான லத்தீன் காதலர்கள் அல்ல.

அவர்கள் ஐம்பதுகளில் சரியாக இருந்தார்கள்; இப்போது தயிர் போலக் காலாவதியாகிவிட்டார்கள்.

ஒரு சிரிப்பலை; ஆனால் அவர்கள் நகைச்சுவைகளுக்குச் சிரிக்கிறார்களா, என் தோரணைக்குச் சிரிக்கிறார்களா, அல்லது வெறும் மரியாதைக்காகவா என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. பிறகு குழுவில் மூத்தவர், கிட்டத்தட்ட மன்னிப்புக் கேட்பது போல, அவர்களுடைய நடத்தையை விளக்கி, ஜப்பானியப் பண்பாட்டின் ஒரு சிறு பார்வையை எனக்குத் தருகிறார்; அந்த இடத்திலேயே, என் வாழ்வில் நான் அடிக்கடி சென்ற வீடுகளில் ஒன்றுக்குள் இருக்கிறேன் என்று புரிந்துகொள்கிறேன்.

தண்ணீருக்குள் இறங்குவதற்கு முன் கத்தும் ஆறு முட்டாள் வாத்துகள் அல்ல தாங்கள் என்று சொல்லித் தொடங்குகிறார்: புன்னகை என்பது இன்பம், மகிழ்ச்சி, மரியாதை; வெறும் உணர்ச்சிப் பண்பு அல்ல.

தங்கள் கேள்விகளுக்குப் பதில் பெறுவதில் அவர்கள் ஓர் அங்குலமும் விட்டுக்கொடுப்பதில்லை; ஆகவே அவர்களிடம் சொல்கிறேன்: எனக்கு அறுபத்தொரு வயது, திருமணமானவன், மூன்று பிள்ளைகள் உண்டு; 1993-இலிருந்து என் மனைவியுடன் எனக்கு ஓர் ஒப்பந்தம் இருக்கிறது; அது உலகில் எங்கும் நிச்சயதார்த்தம் செய்துகொள்ள என்னை அனுமதிக்கிறது, ஒரே ஒரு நிபந்தனையுடன்: அது ஒரு குறிப்பிட்ட கால ஒப்பந்தமாக இருக்க வேண்டும், யாருக்கும் பிள்ளைகளைக் கொடுக்கக் கூடாது.

புன்னகைகள் மீண்டும் ஒளிரும் என்று நினைத்தேன்; ஆனால் மாயம் போல அவை மறைகின்றன; ஒவ்வொரு முகத்திலும் தீவிரமான பதிப்பு வருகிறது; நான் எங்கே தவறினேன் என்று நான் யோசிக்கும் அளவுக்கு.

குழுவில் மூத்தவர் நெருங்கிச் சாய்ந்து, உடனே என்னிடம் சொல்கிறார்: அவர்கள் முப்பது நாட்களாக இத்தாலியில் இருக்கிறார்கள், பலரைச் சந்தித்திருக்கிறார்கள்; ஆனால் இந்த அறிவார்ந்த நேர்மையுடன் யாரும் ஒருபோதும் நடந்துகொண்டதில்லை. சுருக்கமாக: ஒரு பாராட்டு.

வழிதவறிய ஒரு தருணமோ, என் சொந்த ஆளுமையுடன் ஒரு மோதலோ, பதில் சொல்ல வேண்டிய ஓர் அகந்தையோ எனக்கு ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. ஆனால் அந்தத் துல்லியமான தருணத்தில், அறிவுரீதியாக நான் ஃபூஜி மலையின் உச்சியில் இருக்கிறேன் என்று எனக்குத் தெரியும் — தவறான பக்கத்தில் மட்டும், ஒரு ரோமானிய ட்ராட்டோரியாவுக்குள்.

என் விரைவான சிந்தனை மங்குவதற்குள்ளேயே, இளையவர் என் பக்கம் திரும்பிச் சொல்கிறார்: Mr. Frega Fuji. நான்: minchiaaaaa.

அவருடைய பார்வைக்குள், அவருடைய கண்களுக்குள் அவரைத் தேடி, மென்மையாகச் சொல்கிறேன்: அன்பே, ஃபூஜிக்கு நன்றி; ஆனால் இப்போது நான் போக வேண்டும், நேரம் கடந்துவிட்டது. ஆனால் போவதற்கு முன், என் gillettenarrative.com வணிகமல்லாத அட்டைகளை

மேசையில் வைக்கிறேன், அவர்கள்
ஒவ்வொருவருக்கும் ஒன்று.

அவர்கள் அதிர்ந்துபோகிறார்கள். அந்தத் தளம்
அவர்களுக்குத் தெரியும். ஜப்பான் முழுவதற்கும்
தெரியும்; உலகில் அதை முதலில்
கண்டுபிடித்தவர்கள் அவர்கள்தான். ஒருவேளை
இப்போதுதான் அதன் காரணம் எனக்குப் புரிகிறது.

என் அப்பா எனக்கு விட்டுச் சென்ற குறியீடுகள்:
அவர் எப்போதாவது ஜப்பானுக்குச்
சென்றிருக்கிறாரா என்று அவரிடம் கேட்கும்
வாய்ப்பு எனக்கு ஒருபோதும் கிடைக்கவில்லை;
ஆனால் ஒன்றில் நான் உறுதியாக இருக்கிறேன்.
அந்த ஆறு பெண்களும் அவற்றை அவிழ்த்தார்கள்;
மௌனமாகத் தங்கள் தீர்ப்பை வழங்கினார்கள்.

நான் புறப்படுகிறேன். அவர்களுடைய மதிய
உணவுக்காக மேசையில் கொஞ்சம் பணம்
வைக்கிறேன்; அவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக
அழுவதைப் பார்க்கிறேன். அவர்களில் யாருடனும்
நான் நிச்சயதார்த்தம் செய்துகொள்ளாததால்
அவர்கள் புண்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று
நினைக்கிறேன். மாறாக, அவர்கள் எல்லோரும்
கோரஸாகக் கை அசைத்து
விடைகொடுக்கிறார்கள், சொல்லிக்கொண்டே:

ciao gillettenarrative

*Ferdinando*

*அவன் இனி விற்பதில்லை. அவன் சொல்கிறான்.*

*அதையும் இலவசமாகச் செய்கிறான், அவனை*
*உண்மையாகப் பார்க்கும் பெண்களுக்காக —*

*அவர்களுக்கு அவன் இதுவரை எதையும்*
*அர்ப்பணித்ததில்லை.*

*உலகின் பெண்களுக்கு மரியாதை.*

*ஒரு மனிதனின் வெற்றி எப்போதும், எப்போதுமே*
*அவர்களுடைய கைகள் வழியாகத்தான் கடந்து*
*சென்றிருக்கிறது.*